

holdene, som de ere, og tage Spørgsmaalet op ogsaa fra den Side. Det at understøtte dem, der faktisk lide Nød, kan ikke klare Forholdet.

Fra Socialdemokraternes Side har man fremlagt dette Forslag, der ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, er en gammel Bekendt. Det kommer jo igen saadan op til Julen hvert eneste Aar lige saa sikkert, som selve Julen, og det skulde være underligt, om det ikke skulde staa i „Socialdemokraten“ i Morgen, at nu har Socialdemokratiet dækket de fattiges Julebord; nu kan det ikke gøre mere, nu ligger Ansvaret paa de andre. Det har der i det mindste staaet hvert Aar i flere Aar. Nu have til Dato desværre disse Retter, hvormed man har dækket de fattiges Julebord, kun været Skueretter, som kunne være frydelige at se paa for Øjet, men de fyldte kun lidt i en tom Mave, og man maa sige, at det er en saare nem Maade, hvorpaa man baade dækker Julebord for de fattige og frigør sig for Ansvaret over for dem, der lide Nød, ved saadan ganske simpelt at fremsætte Forslag og saa sige: Nu ere vi færdige, nu kunne I andre om Resten. (*Wilmann*: Det er det ærede Medlems eget Parti, der forhindrer, at der sker noget). Det kan gerne være, jeg er kun et Menneske, men jeg har dannet mig min Mening, og den fremsætter jeg. Naar der er Tale om, hvad man skal gøre over for disse Forhold, plejer man fra socialistisk Side — det gjorde man i alt Fald i Fjor i de mange Møder, der bleve holdte om dette Spørgsmaal — at sige: Fik vi blot den socialistiske Stat, vare vi over det hele, det var et Universal middel til at afhjælpe hele Nøden. Jeg skal ikke komme ind paa den socialistiske Stat, men kun sige saa meget, at den ligger saa langt ude i det blaa, at der sikkert ikke er en eneste af de 14 Forslagsstillere, som tror, at de nogen Sinde opleve at komme ind i den socialistiske Stat. Jeg kan huske, det blev sagt en Gang i Fjor, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) muligvis, naar han skikkede sig godt, kunde komme ind i Paradiset, men at han aldrig nogen Sinde vilde opleve at komme ind i den socialistiske Stat. Al Tale derfor om den socialistiske Stat over for Arbejdsløsheden er at give Arbejderne, jeg vil ikke sige Stene for Brød, men Ord, og selv om Ordene ere nok saa mange og nok saa store, fylde de dog kun lidt. Saa er

der endelig nogle, der mene, vi skulle spare, og det var det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) ogsaa inde paa i Fjor, men det var, sagde han, en vanskelig Kunst at lære at spare. Og det er det, min Sandten, det er en stor Kunst, maaske en af de største, og det kommer af, tror jeg, at de allerfleste af os ræsonnere som Konen med Flæsket, at skulle vi spare, naar vi have noget, og naar vi ikke have noget, hvornaar skulle vi saa leve. Saaledes gaar det de fleste af os, vi glemme at spare, naar vi have noget, og naar vi ikke have noget, saa sulte vi. Dog tror jeg ikke, at der gives nogen anden Løsning, end at hver for sig maa lære at spare. Saaledes som Forholdene nu ere, sparer man først bagefter. Naar Arbejdsløsheden kommer, gaar det ene Stykke Husgeraad, Klæder eller andet hen til Onkel, tror jeg, de kalde ham, og saa faa de nogle Skillinger for det. Dernæst gøre de en hel Del Gæld rundt omkring hos de handlende, hos Detailhandleren, Slagteren, Bageren og Urtekræmmeren og saa videre. Jeg husker det saa godt fra min egen Barndom, om Vinteren maatte vi altid lade os skrive hos Høkeren. Naar Sommeren saa kommer, skulle de til at betale af paa Gælden og have deres Genstande løste hjem fra Assistentshuset. De maa altsaa spare i den Tid, de have Arbejde; men de ere nu en Gang komne, om jeg saa maa sige, paa den gale Side. Det, man nu skulde, er efter min Mening virkelig at hjælpe dem til at komme til at spare i den Tid, hvor de have Arbejde, saa at de kunne lægge noget til Side til at staa imod med. Det er ogsaa det, som Forslaget til syvende og sidst tager Sigte paa, idet man her har taget Højres gamle Sætning op om Hjælp til Selvhjælp. Der er ogsaa gjort noget i den Retning i adskillige af Fagene, men der er desværre mange af Arbejderforeningerne, ogsaa blandt de fagdannede, saaledes Bygningshaandværkerne, hvor man efter det ærede Medlems Udtalelser ikke har taget dette Spørgsmaal op.

Det ærede Medlem fremkom ogsaa i Aar med en Del Tal om, hvor store Summer Arbejderne selv have ydet. Han fremsatte ogsaa disse Tal i Fjor. Der ydedes i 1899 af Foreningerne selv 117,270 Kr., i 1900 236,172 Kr. og i 1901 332,564 Kr. Saa længe man holder sig til Hundrede Tusinderne, bliver man lidt imponeret og siger: Der kan man se, de have virkelig skillinget sammen. Men saa var det ærede Medlem, jeg kan gerne sige, saa uforsigtig